

BORUVKOVNÍK VELIKÝ

A whimsical illustration of a young girl with long, wavy brown hair, wearing a pink long-sleeved shirt with red polka dots and blue pants. She is smiling and holding onto the thick green stem of a large blueberry bush. The bush has several green leaves and clusters of blueberries. Some blueberries are scattered on the green grass at the bottom left. The background is a light blue sky.

ALEXANDRA
VOKURKOVÁ

ILUSTRACE
ALENA SCHULZ

triton

33

© Alexandra Vokurková, 2017
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2017
Illustrations © Alena Schulz, 2017

Pro radost dětem vydal
Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2017 jako svou 2276. publikaci.
Vydání 1.
Jazyková redakce a korektury Viola Somogyi.
Ilustrace Alena Schulz.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Invest, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-300-5

Byl jednou jeden dům a ten měl čtyři patra. Bydlelo v něm osm dětí. Jedna holčička, která se jmenovala Bibinka, byla nemocná a musela pořád ležet v posteli, takže se do hry nepočítala.

Smích dětí slyšela jen oknem otevřeným do dvora. Na peřinu jí pražilo letní slunce tak silně, že před bodavým světlem přivírala oči.

Zničekonic se Bibince zpod víček vyklubaly dvě slzičky. Zakutálely se pod postel a odtud si našly cestu ven. Prosmekly se škvírkou mezi prkny v podlaze a pak spárou mezi cihlami. Dolů sjely po hromosvodu jako po lanovce. A hupky šupky na trávník.

Tam začaly přemýšlet. „Co bychom jen pro Bibinku mohly udělat?“ ptala se jedna slza druhé. Ale druhá jen smutně pokrčila slzími rameny. Ani jedna ne a ne dostat dobrý nápad.

„Já vím, jak na to, pokud dovolíte,“ ozval se na-
jednou tichý, zakřiknutý hlásek. V trávniku pod stro-
my rostl maličký, nenápadný borůvkový keřík. Nikdo
o něm nevěděl a on sám byl raději pořád potichu,
protože se do města dostal jaksi nedopatřením. Teď
ale promluvil.

„Já nejsem obyčejná rostlinka, jsem kouzelná. Jmenuji se borůvkovník veliký,“ šeptal borůvčí hlásek nasměle.

„To jako ty? Taková ušlápnutá chudinka?“ vysmály se slzy borůvce.

„Borůvka zalitá slzičkami nemocného dítěte má zázračnou moc,“ ohradila se rostlinka a přitom se ostražitě rozhlížela, aby ji nikdo jiný neslyšel.

„A co bys asi tak jako udělala?“ tázaly se slzy, stále ještě podezíravé.

„Dokážu například vyrůst až do čtvrtého patra. A pak bych tam stínila a ševalila lístky.“

Slzičky zpozorněly. „Co ovoce? Bibinka potřebuje vitaminy.“

„Vyrostete na mně borůvka velká jak jak meloun, pokud dovolíte!“

Teprve teď se daly slzy přesvědčit. Vsákly se do trávy a pořádně borůvce zalily kořínky.

Rostlinka každý den vyrostla o celé patro. A přitom na ní zrály modré borůvky. V přízemí vypadaly jako ping-pongový míček, v prvním patře jako tenisák, ve druhém jako házenkářský míč, až konečně ve čtvrtém patře rostly borůvky velikosti basketbalového míče.

Když dozrál první borůvkový meloun, všechny děti zíraly nahoru a přemýšlely, jak se k ovoci dostat. Ale žebřík neměly a po tenkých borůvkách větvích se šplhat nedalo.

